

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Synodus Agathensis excusat Episcopum qui ob præceptionem regiam non adfuerit. Item Emeritensis. Synodus Turon. II. explicatur, quæ excusationem illam admitti prohibet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

Concil. Arclat. 1.
c. 18, 19.

rum, morbo prædeditus, interesse non poterit, vicarium pro se mittat: *Si quis com-
monitus, infirmitatis causa defuerit, personam
vice sua dirigat.* Praxis autem illa invaluerat
antea; ut colligi potest ex canone **xxix.**
Concilij primi Arausiaci, quod anno qua-
dringentesimo quadagesimo primo habi-
tum est. Licentiam porrò illam mittendo.
rum vicariorum amplexæ sunt posteriores sy-
nodi Galliarum & Hispaniarum; in quibus
leguntur subscriptiones Presbyterorum, hoc
modo: *Missus à Domino Episcopo, vel Vicari-
us, aut vices agens.* Dubitandum non est
quin sententiam nomine eorum promerent
à quibus mittebantur; cum id satis constet
ex epistola Aviti episcopi Viennensis ad pro-
vinciæ suæ Episcopos, qua eos invitavit ut ad
synodum veniant Epaonensem: *Duos Presby-
teros magnæ ac probabilis vite, mandati instru-
ctione firmatos, fratribus pro se presentare pro-
curat. Sed tales dignetur eligere quos Episcopo-
rum Concilio non minus scientia quàm reveren-
tia jure faciat interesse, cum quibus delectet
Summos Pontifices conferre sermonem, quos
definitiones pro Episcopo suo sancendas subscri-
bendâsq; cum fuerit solertia eligi, sit aucto-
ritas legi. Sed istud non extorqueat nisi summa
necessitas.* Qui locus utilis admodum est ad
confutandam opinionem Panormitani, qui
existimat Vicarios illos non habuisse jus suf-
fragij in Conciliis provincialibus.

Avit. epist. 80.

* id est, Episcopus
ne quis heic aliud
somniait.

Concil. Agath.
c. 15. qui relaxatus
est à Gratiano
dist. 18. c. Si Epif-
copus.

Concil. Aurelian.
c. 1.

Neque per impe-
dimentum ordina-
tionis regia
debeat à Concilio
separari.

IV. Synodus Agathensis celebrata anno
quingentesimo sexto excusationem, præter
ægritudinem corporis, agnoscit etiam præ-
ceptionem regiam: *Postpositis omnibus, ex-
cepta gravi infirmitate corporis, aut præceptione
regia, ad constitutum diem adesse non differant.*
Vnde Concilium Emeritense habitum anno
dclvi. hausit quod in canone **v.** decrevit:
*Aut per regiam jussionem injunctum acceperit
aliquid agere, ut sit per quod Concilio non possit
interesse.* Concilium Aurelianense **iiii.** habi-
tum anno **dxxxviii.** eidem pœnæ subja-
cere decernit Metropolitanum qui moram
adhibet in congregandis Episcopis, & Epif-
copos qui ad synodum accedere recusant,
nimirum *ut anno integro Missas facere non præ-
sumant.* Neque eorum excusationem admit-
tit qui alterius sortis fuerint, id est, alterius
portionis regni, quod tunc in tetrarchias
divisum erat: *Si absentiam suam divisione sor-
tis crediderint excusandam.* Turonensis secun-
da Synodus anno **dlxvii.** habita præci-
pit ut Metropolitanus locum eligat, ad
quem omnes Episcopi accedere teneantur
sub pœna suspensionis à communione usque
ad majorem synodum, nisi ob infirmitatis certif-
simæ laborem impediatur; adeoque severè
cum iis agit ut admittendam non esse pro-

nuntiet excusationem quæ impedimentum
regiorum jussorum præferret. Quod Aga-
thenfi Concilio adversari videretur, nisi
vera canonis hujus sententia spectaretur,
quæ coërcetur ad celebrationem synodi
provincialis: quæ celebratio cum decreta
sit in canonibus Nicænis, quorum prote-
ctores sunt Principes, æquum non est ut
prætextu constitutionum regiarum Episco-
pi violent antiquas illas institutiones. Adde
quòd decretum illud Concilij Turonensis
ea de causa factum est ut iretur obviam con-
quisitis Episcoporum excusationibus, qui se
regiis negotiis immiscere conabantur, quò
abstinere possent ab officio suo. Id ea, in-
quam, de causa factum; non autem ut re-
pugnaretur mandatis Principis, quorum exe-
cutio retardari non potest absque gravi dam-
no rei publicæ.

V. Concilium Tarraconense habitum an-
no **dxvii.** usui esse potest ad explicandum
canonem Antiochenum, quo præcipitur
Presbyteris & Diaconis, atque insuper iis
qui se læsos existimant, ut ad synodum veni-
ant. Metropolitanus enim ad Episcopos
tantum mittit epistolas. Isti verò secum
adducere debent, ex præcepto Concilij Tar-
raconensis, certum Presbyterorum nume-
rum Ecclesiarum suarum cathedralium alia-
rumque Ecclesiarum diocesanarum, & ali-
quot insuper seculares personas: *Epistola
tales per fratres à Metropolitanis sunt dirigen-
de, ut non solum de cathedralibus Ecclesiis
Presbyteros, verum etiam de diocesanis, ad
Concilium trahant, & aliquos de filiis Ecclesiæ
secularibus secum adducere debeant.* Canonem il-
lum non omisere in suis Collectionibus Bur-
chardus & Ivo. Ejus autem effectus depre-
henduntur in Conciliis Galliæ & Hispaniæ:
in quibus videntur Presbyteri cum Episcopis
& laicis, & deinde cum Abbatibus. Sed de
his agere non est hujus loci. Cujusmodi
autem debeat esse confessus horum Conci-
liorum, nimirum Presbyteri post Episco-
pos sedeant, & Diaconi stent, qua præte-
rea ratione in iis tractanda sint negotia, re-
ctè explicatum est in canone **iiii.** Concilij
iv. Toletani habiti anno sexcentesimo tri-
gesimo tertio.

VI. Sed prætermittere non debeo Conci-
lium Emeritense in Lusitania habitum anno
dclxvi. duo decreta edidisse quæ mag-
ni momenti esse mihi videntur. Primum
enim prohibet ne Episcopi ægroti vicaria-
tum suum tribuant Diaconis, quibus non li-
cet sedere inter Episcopos, eique rei desti-
nandos præcipit Presbyteros frugi & sapienter.
Deinde decernit synodum provincia-
lem convocari non posse absque permis-
sione